

LISA JEWELL

SECRETE ÎNTUNECATE

Traducere din limba engleză
ANDREEA NĂSTASE

LITERA
București

Ar fi inexact să afirm că am avut o copilărie normală înainte de sosirea lor. N-a fost nici pe departe normală, dar mi se părea normală pentru că nu cunoscusem altceva. Abia acum, după zeci de ani, îmi pot da seama cât de ciudat a fost.

Aveam aproape unsprezece ani când au venit, și sora mea, nouă.

Au stat cu noi mai mult de cinci ani, creând o atmosferă îngrozitor de sumbră. Sora mea și cu mine a trebuit să învățăm cum să supraviețuim.

Și când aveam șaisprezece ani, iar sora mea, paisprezece, a venit bebelușul.

PARTEA ÎNTÂI

1

Libby ridică scrisoarea de pe preș. O răsuțește în mână. Are un aspect oficial; plicul este crem, făcut din hârtie de o calitate foarte bună, și pare chiar să fie căptușit cu mătase. Ștampila de francare indică: „Smithkin Rudd & Royle, Cabinet de avocatură, Chelsea Manor Street SW3“.

Se duce cu scrisoarea în bucătărie și o lasă pe masă, apoi umple ibricul și pune un plic de ceai în cană. Libby are o idee destul de precisă despre conținutul plicului. A împlinit douăzeci și cinci de ani luna trecută.

În subconștient aștepta plicul acela.

Dar acum nu e sigură că va fi în stare să-l deschidă.

Pune mâna pe telefon și-și sună mama.

– Mami, a venit. Scrisoarea de la fiduciari.

Se lasă tăcerea la celălalt capăt. Și-o imaginează pe mama ei în propria-i bucătărie, la o mie șase sute de kilometri depărtare, în Dénia: dulapuri de un alb imaculat, electrocasnice din același set, de culoarea lămâii verzi, uși de sticlă glisante dând spre o mică terasă cu vedere la Mediterana, telefonul ținut la ureche în carcasa bătută cu cristale pe care o numește „zorzonul“ ei.

– Aha, face ea. Uau. Doamne! Ai deschis-o?

– Nu. Încă nu. Mai întâi beau un ceai.

– Aha, repetă mama. Vrei să rămân pe fir cât faci asta?

– Da, spune Libby. Te rog.

Respirația îi e îngreunată, așa cum i se întâmplă uneori când se pregătește să facă o prezentare la muncă, de parcă tocmai ar fi băut o cafea tare. Scoate pliculețul de ceai din cană și se așază. În timp ce degetele ei mângâie colțul plicului, își umple plămânii cu aer.

– Bine, murmură într-un târziu. O fac. O fac acum.

Mama știe ce e acolo. Sau cel puțin are o idee, deși nu i s-a comunicat niciodată oficial în ce consta fondul fiduciar. Se poate foarte bine să fie, așa cum îi place să spună, un ceainic și o bancnotă de zece lire.

Libby își drege glasul și-și strecoară degetul sub clapă. Scoate dinăuntru o foaie de hârtie groasă, tot crem, pe care o parcurge rapid:

Domnișoarei Libby Louise Jones

În calitate de administrator al fondului fiduciar Henry și Martina Lamb, creat pe 12 iulie 1977, vă propun să intrați în posesia lui conform planului pe care vi-l trimitem atașat...

Lasă jos scrisoarea de însoțire și scoate restul documentelor din plic.

– Ei bine? o iscodește nerăbdătoare mama ei.

– Mai am de citit, îi răspunde.

Citește pe sărite, și atenția îi este atrasă de adresa unei proprietăți. Numărul șaisprezece, Cheyne Walk, SW3. Presupune că este casa unde locuiau părinții ei naturali când au murit. Știe că se afla în Chelsea. Știe că era mare. Își imaginase că a dispărut de mult. Cu obloanele bătute în cuie. Vândută. Respirația i se oprește când își dă seama ce-a citit în urmă cu o secundă.

– Aăă... îngaimă.

– Ce-i?

– Se pare că... Nu, nu se poate.

– Ce?

– Casa. Mi-au lăsat mie casa.

– Casa din Chelsea?

– Da.

– În întregime?

– Cred că da. E o scrisoare de însoțire, zice acolo că nici un alt beneficiar desemnat al fondului nu s-a prezentat să-și revendice drepturile în intervalul stabilit.

Pur și simplu nu poate să digere acele informații.

– Dumnezeule! Păi, trebuie să valoreze...

Libby trage aer în piept și-și ridică privirea spre tavan.

– Probabil că cineva s-a înșelat. Trebuie să fie o greșală.

– Du-te să vorbești cu avocații, o sfătuiește mama ei. Sună-i. Fă o programare. Asigură-te că nu-i o greșală la mijloc.

– Și dacă nu-i o greșală? Dacă-i adevărat?

– Păi atunci, îngerașule, îi spune mama – și Libby o poate auzi zăbind, în ciuda depărtării –, o să fii o femeie foarte bogată.

După ce încheie convorbirea, Libby se uită în jur. Cu cinci minute în urmă, bucătăria asta fusese singura bucătărie pe care și-o permisesese, apartamentul ăsta, singurul pe care-l putuse cumpăra, pe o străduță liniștită cu case lipite din zona mărginașă a orașelului St. Albans. Își aduce aminte de apartamentele și casele pe care le-a văzut în timpul căutărilor pe internet, de modul în care a tresărit când i-au căzut ochii pe locul perfect: o terasă însoțită, o bucătărie cu loc de luat masa, cinci minute de mers pe jos până la gară, o fereastră cu ochiurile de geam unite cu plumb și deformate din cauza trecerii timpului, clopotele catedralei

întrezărindu-se în partea cealaltă a pajiștii; apoi a observat prețul și i s-a făcut rușine. Cum se putuse gândi că ar fi fost de nasul ei?

Până la urmă, a făcut toate compromisurile posibile ca să găsească un loc destul de aproape de serviciu și nu prea departe de gară. Instinctul nu i-a spus nimic când a trecut pragul; inima i-a rămas tăcută în timp ce agentul imobiliar îi arăta împrejurimile. Dar l-a transformat într-un cămin de care să poată fi mândră, dându-și osteneala să aleagă cele mai bune accesorii pentru casă de la TK Maxx, iar în prezent, apartamentul ei prost împărțit, nu foarte comod, o face fericită. L-a cumpărat; l-a decorat. Îi aparține.

Acum însă se pare că deține o casă de pe cea mai elegantă stradă din Chelsea, și dintr-odată apartamentul ei arată ca o glumă penibilă, la fel ca tot restul lucrurilor care contau pentru ea cu cinci minute în urmă - mărirea de salariu de 1 500 de lire pe an pe care tocmai a primit-o, weekendul la Barcelona cu prietenele de luna viitoare, pentru care a făcut economii șase luni, fardul de pleoape MAC pe care și-a „îngăduit” să și-l cumpere săptămâna trecută, ca răsplată pentru obținerea măririi de salariu - frisonul dulce pe care l-a încercat abandonându-și bugetul lunar, gestionat cu strictețe, în favoarea unui singur moment sclipitor, parfumat, în House of Fraser, greutatea de pană a punguței MAC pe care o legăna în mână, fiorul simțit când a așezat minuscula capsulă neagră în trusa de machiaj, știind că poseda fardul acela, că putea să-l afișeze la Barcelona, unde ar fi putut să poarte și rochia pe care i-o cumpărase mama ei de Crăciun, cea de la French Connection cu aplicații de dantelă la care visase de când lumea. Cu cinci minute în urmă bucuriile ei erau mărunte, anticipate, râvnite, obținute cu sudoarea

frunții și prin economii la sânge, izbucniri efemere care nu însemnau nimic în schema generală, dar confereau suprafeței plate a vieții ei destulă sclipire încât să merite să se dea jos din pat în fiecare dimineață și să se ducă la o slujbă care-i place, însă pentru care nu are o pasiune.

Acum deține o casă în Chelsea, iar proporțiile existenței sale au sărit în aer.

Bagă scrisoarea la loc în plicul luxos și-și termină ceaiul.

2

Se pregătește o furtună pe Coasta de Azur; norii întunecați ca niște prune brumării s-au adunat la orizont, apăsând cu putere pe creștetul lui Lucy. Își duce o mână la cap, iar cu cealaltă înșfacă farfuria goală a fiicei sale și o lasă pe podea, astfel încât câinele să poată linge petele de sos și bucățelele de pui.

– Marco, termină de mâncat, îi spune băiatului.

– Nu mi-e foame.

Lucy își simte furia pulsându-i în tâmpile. Furtuna se apropie; poate simți cum vaporii de apă se răcoresc în aerul fierbinte.

– Atât avem, rostește, stăpânindu-se cu greu să nu țipe. Atât avem de mâncare pentru azi. Am terminat banii. Gata. N-o să-mi mai spui că ți-e foame înainte de culcare. O să fie prea târziu. Mănâncă. Te rog.

Marco clatină din cap cu un aer chinuit și taie o bucată din șnițelul de pui. Ea îi privește vârful capului, unde părul des, castaniu face un vârtej dublu. Încearcă să-și aducă aminte când s-au spălat cu toții pe cap, dar nu reușește.

– Mami, pot să primesc un desert? întrebă Stella.

Lucy se uită la ea. Stella are cinci ani și e cea mai minunată greșală pe care a făcut-o în viața ei. Ar trebui să spună nu; din moment ce e atât de dură cu Marco, n-ar trebui să fie atât de indulgentă cu sora lui. Dar Stella

e prea blândă, prea drăgălașă, prea cuminte. Cum să-i refuze ceva dulce?

– Dacă Marco își termină șnițelul, îi spune pe un ton calm, o să împărțim o înghețată.

E nedrept față de Stella, care și-a terminat puiul în urmă cu zece minute și n-ar trebui să fie obligată să-și aștepte fratele. Dar se pare că are o vârstă prea fragedă ca să i se fi format simțul dreptății; prin urmare, încuviințează din cap și-l îndeamnă:

– Mănâncă repede, Marco!

Când băiatul termină, Lucy îi ia farfuria și o pune pe jos pentru câine. Vine și înghețata. Sunt trei bule într-o cupă de sticlă cu sos fierbinte de ciocolată, nuci pralinate și un palmier roz de staniol.

Capul începe iarăși să-i pulseze; se uită spre orizont. Trebuie să găsească un adăpost, și încă foarte repede.

Cere nota, își pune cardul pe farfurioară, apoi tastează codul, ținându-și răsuflarea la gândul că nu mai e nici un ban în cont, nu mai e nici un ban nicăieri. Așteaptă ca Stella să lingă și ultima urmă de înghețată din cupă, după care dezleagă lesa câinelui de piciorul mesei și le împarte gențile copiilor, două pentru Marco, una pentru Stella.

– Unde mergem? vrea să știe băiatul.

Ochii lui căprui sunt serioși, privirea-i e încărcată de neliniște.

Lucy oftează. Se uită înspre orașul vechi al Nisei, în lungul străzii care duce spre mare. Se uită chiar și la câine, de parcă acesta ar putea să-i facă o sugestie. El îi întoarce o privire pofticioasă, ca și când ar mai putea primi o farfurie de lins. Există un singur loc unde pot merge, și e ultimul loc unde vrea ea să se afle. Totuși, reușește să zâmbească.

– Știu. Hai s-o vizităm pe Mémé!

Marco geme. Stella nu pare convinsă. Amândoi își aduc aminte cum a fost ultima oară când au stat la bunica Stellei. Pe vremuri, Samia a fost vedetă de film în Algeria. Acum are șaptezeci de ani, nu vede deloc cu un ochi și trăiește într-un apartament dezordonat la etajul al șaptelea al unui bloc turn din l'Ariane, împreună cu fiica ei infirmă. Soțul Samiei a murit când ea avea numai cincizeci și cinci de ani, iar singurul ei fiu, tatăl Stellei, a dispărut în urmă cu trei ani și n-a mai dat nici un semn de viață. Samia e mereu nervoasă, îi sare țandăra din orice, și pe bună dreptate. Însă are un acoperiș și o podea; are perne și apă curentă. În momentul de față, are tot ceea ce Lucy nu le poate oferi copiilor ei.

– Numai pentru o noapte, adaugă. Numai noaptea asta, și pentru mâine o să găsesc altceva. Promit.

Ajung în cartierul Samiei chiar când începe să plouă, mici bombe cu apă explodând pe asfaltul fierbinte. În liftul mâzgălit cu graffiti care-i duce la etajul șapte, mirosurile pe care le emană micul lor grup invadează nărilor lui Lucy: izul jilav de haine nespălate, de păr gras, de teniși care au fost purtați prea mult timp. Câinele, cu blana lui deasă și sârmoasă, miroase de departe cel mai urât.

– Nu pot, spune Samia din prag, blocându-le intrarea. Pur și simplu nu pot. Mazie e bolnavă. Infiriera trebuie să doarmă aici noaptea asta. Nu e loc, zău.

Un tunet bubuie chiar deasupra. Cerul din spatele lor se luminează într-un alb strălucitor. Perdele de apă se revarsă din nori. Lucy o fixează pe Samia cu o privire disperată.

– N-avem unde să ne ducem.

– Știu, îi răspunde Samia. Știu asta. Pot s-o iau pe Stella. Dar în ce vă privește pe tine, pe băiat și câinele... Îmi pare rău. Trebuie să găsești altă cazare.

Lucy simte cum Stella se lipește de piciorul ei, îi simte trupșorul scuturat de un fior de stinghereală.

– Vreau să stau cu tine, îi spune în șoaptă micuța. Nu vreau să stau fără tine.

Lucy se ghemuiește și-i ia mâinile între palme. Ochii Stellei sunt verzi, ca ai tatălui ei, părul castaniu are șuvițe blond-închis, chipul îi e bronzat la finalul acelei veri lungi și fierbinți. E o fetiță superbă; uneori, trecătorii fascinați o opresc pe Lucy pe stradă ca s-o complimenteze.

– Scumpo, aici o să fii la adăpost de ploaie. Poți să faci un duș. Mémé o să-ți citească o poveste...

Samia confirmă din cap.

– O să ți-o citesc pe aia care-ți place ție, cu luna.

Stella se lipește și mai tare de Lucy, care simte cum o lasă răbdarea. Ar da orice ca să i se îngăduie să doarmă în patul lui Mémé, să i se citească povestea cu luna, să facă duș și să îmbrace o pijama curată.

– Doar pentru o noapte, scumpo. Vin să te iau mâine la prima oră. Bine?

Simte capul fetei mișcându-se ca să încuviințeze, o aude chinându-se să respire printre lacrimi.

– Bine, mami, îngaimă Stella, iar Lucy o împinge în apartamentul Samiei înainte ca vreuna dintre ele să se poată răzgândi.

Au rămas doar ea, Marco și câinele, cu covorașele de yoga rulate în spinare, îndreptându-se spre noaptea torențială, spre noaptea tot mai neagră, fără perspectivă unui refugiu.

O vreme se adăpostesc sub un pasaj rutier. Scrâșnetul constant al cauciucurilor mașinilor pe asfaltul ud e asurzitor. Ploaia nu contenește.

Marco ține câinele în brațe, apăsându-și fața de spinarea lui.

Ridică privirea spre Lucy.

– Cum de avem așa o viață de rahat?

– Știi de ce avem o viață de rahat, se răstește ea.

– Dar de ce nu faci nimic ca să ne fie mai bine?

– Mă străduiesc.

– Ba nu. Ne lași să ne scufundăm.

– *Mă străduiesc*, șuieră ea străpungându-l cu o privire furioasă. În fiecare minut din fiecare zi.

Se uită la ea neîncrezător. E mult, mult prea deștept și o cunoaște mult, mult prea bine. Lucy oftează.

– Mâine o să-mi recuperez vioara. Pot să fac iarăși rost de bani.

– Dar cum o să plătești pentru reparații? o întreabă el mijindu-și ochii.

– O să gălesc o cale.

– Ce cale?

– Habar n-am, bine? Habar n-am. O să apară ceva. Întotdeauna apare.

Se răsucesce nervoasă cu fața la șirurile paralele de faruri arzătoare care se îndreaptă în direcția lor. Deasupra bubuie un nou tunet, cerul se luminează iarăși, ploaia s-a întetit, dacă lucrul acesta mai e posibil. Își scoate telefonul vechi și uzat din buzunarul exterior al rucsacului, îl aprinde. Văzând că bateria e la opt la sută, se pregătește să-l stingă la loc când observă că a primit o notificare de la aplicația de agendă. E acolo de săptămâni întregi, dar nu se poate hotărî s-o anuleze.

Scrie doar atât: „Bebelușul a împlinit douăzeci și cinci de ani“.

3

Mă cheamă Henry, ca pe tata. Asta a fost uneori o sursă de confuzie, dar, cum mama îi spunea tatei „dragule“, iar sora mea îi zicea „Tati“, în timp ce restul lumii i se adresa cu „domnule Lamb“ ori „sir“, ne-am descurcat.

Tata a fost singurul beneficiar al averii tatălui său, făcută de pe urma automatelor de jocuri. Nu mi-am cunoscut niciodată bunicul, era foarte bătrân când s-a născut tata, dar știu că era din Blackpool și se numea Harry. Tata n-a muncit nici o zi în viața lui, pur și simplu a stat prin preajmă, așteptând ca Harry să moară, astfel încât să intre în posesia averii.

A cumpărat casa noastră de pe Cheyne Walk din Chelsea chiar în ziua în care a pus mâna pe bani. Explorase piața imobiliară în timp ce Harry era în agonie și urmărea casa aceea de câteva săptămâni, îngrozit că altcineva avea să facă o ofertă înainte ca el să-și poată revendica moștenirea.

Întrucât clădirea era goală când a cumpărat-o, a petrecut ani întregi și a cheltuit mii de lire ca s-o umple cu ceea ce el numea *objets*¹: capete de elan care dominau încăperile de pe pereții lambrisați, săbii de vânătoare încrucișate deasupra ușilor, jilțuri de mahon cu spătarul din bare torsadate, o masă de banchet în stil

¹ Obiecte (în limba franceză în original) (n.tr.)